

henlægge nogle af de Amtstuen vedkommende Sager enten til en Lødbembedsmand der i Byen eller til en Embedsmand i Grenaa; hvilket Sted man vælger er mig ligegyldigt, jeg sværmer ikke for, at de skulle henlægges til Grenaa. Den ærede Ordsfører sagde, at der kun var et Par Sogne, som vilde lide under den foreslaaede Henlægning til Randers Amtstue; men det er ikke rigtigt. Der er flere Sogne, som foruden et temmelig langt Stykke Landevei ovenikøbet have et ikke saa kort Stykke ad Jernbanen dertil. Vi kunne jo saaledes for Exempel tage Mols og Selgenæs, som ikke ere i direkte Forbindelse med Jernbanen. Jeg tror heller ikke, at en Henlæggelse af nogle af de mest præsterende Sager til en Lødbembedsmand vilde koste saa Meget, som det antages her, og naar den høitærede Finantsminister vil gjøre, hvad han kan, for at gjøre det saa billigt som muligt, da tror jeg, at han vil være istand til at faae vedkommende Lødbembedsmand til at overtage en Del af Forretningerne for et billigt Honorar. Det kan ikke betvivles, at, naar der gaas økonomisk frem, kan der spares en Del, og i alt Fald kan man spare den eventuelle Pension. Jeg maa saa meget mere henstille dette til Udvalget efter at have hørt den positive Udtalelse, som idag fremkom fra den høitærede Finantsminister. Han sagde jo, at han paa ingen Maade vilde være med til rent og bart at neblægge Amtstuen, men han kunde — saaledes forstod jeg ham i alt Fald — godt være med til dens Nedlæggelse, naar han fik en Jilial eller noget lignende istedetfor. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes) sagde, at han ikke vilde handle med den ene Amtstue for at faae den anden. Jeg vil indrømme, at paa Lovgivningens Omraade ere saadanne Handeler ikke heldige, men, dersom jeg ikke tager meget feil, saa er dog vistnok en stor Del af de Resultater, som Thinget kommer til, til Skynde og sidst fremkommen ved Handeler og Kompromisser. Naar den høitærede Finantsminister kaldte Folkethinget reaktionært, saa maa jeg dog sige, at det er en Betydning af Ordet „reaktionært“, som jeg ikke har kjendt før; men lad gaa: Lad saa være, at vi Alle ere noget reaktionære i den Henseende. Vi kunne jo Alle mere eller mindre have en Klem af Suben, men det forekommer mig dog, at den høitærede Finantsminister har faaet saa megen Skyld for at være reaktio-

nær, at han maa have faaet Noe af dette Ord. Jeg maa ogsaa sige, at det dog forekommer mig, at der er en betydelig Forskjel paa Postvæsenet — hvor vi jo have gjort store Anstrengelser for at lette Forsendelsen af Breve og Aviser — og paa Amtstuerne. Thi Breve og Aviser faae vi jo Alle daglig, medens det dog maa indrømmes, at Amtstueforretningerne ikke gaa saa ofte paa for den enkelte Mand. Desuden haabe vi jo ved en Udvidelse af Postvæsenet at forsøge Indtægterne. Jeg skal slutte med endnu engang at bede det ærede Udvalg om at overveie, om man ikke kan henlægge nogle af disse Sager til andre Embedsmand, og derved opnaa et Kompromis imellem Regjeringen og Folketinget.

Finantsministeren (Estrup): Dersom man ellers betragter det som et Fremskridt at skaffe Befolkningen Lettelser og Behageligheder, da maa det absolut blive et Tilbagekridt og altsaa reaktionært at gjøre det Modsatte. Det er ganske vist saaledes, at man ikke har Grønder paa Amtstuen hver Dag, hverken for at indbetale eller modtage Pengebeløb, men Grønderne paa Amtstuen ere dog hyppige nok for Befolkningen til, at det kan gjøre en væsentlig Forskjel for den, om den har Amtstuen i sin egen By, saa at den altsaa kan afgjøre Forretningerne saa at sige umiddelbart i sin Nærhed, eller om den skal reise 6 à 8 Mil for at komme til Amtstuen. Og denne Forskjel føles ikke saameget af dem, der have de store Beløb at indbetale. Thi overfor den Forretning, som de have at afgjøre med Amtstuen, er det temmelig ligegyldigt, om de have nogle flere eller færre Mil at reise. Men den føles netop af dem, der kun have de smaa Beløb at betale eller at modtage, og det er deres Interesse, som jeg taler for her.

Nøhr: Jeg kunde have undgaaet at forlange Ordet efter de Udtalelser, som nu ere faldne, men jeg havde allerede forlangt Ordet paa et tidligere Stadium af Forhandlingerne, da jeg ikke troede, at Noget vilde tage sig af Møen, som jeg har særlig Forskærlighed for. Jeg tager ikke Ordet som Repræsentant for Den, men jeg har lokalt Kjendskab til Forholdene, og jeg veed, med hvilken Interesse Dens Behoere omsatte dette Amtstueanliggende. Jeg kan ikke indse, hvad der har bevæget Flertallet under Nr. 2 til at